

nægte at deltage i Sympati for denne Tanke, og jeg tror ikke, det er klogt, hvis nogen paa Forhaand nægter at forsøge at medarbejde paa at omsætte en saadan Tanke, der jo er saa iøjnefaldende sund, ligesom den er logisk nærliggende, til Virkelighed.

Jeg skjuler derfor aldeles ikke, at vi har udtalt vor Sympati for denne Grundtanke, og at vi har erklæret os villige til at deltage i Forhandlinger derom; vi har givet Udtryk for det samme i Betænkningen fra det konservative Mindretal: at vi har omfattet den til Grund liggende Tanke med Sympati. Men jeg maa overfor den bebrejdende Form — jeg vil tilføje den mildt bebrejdende Form —, som det ærede Medlem Hr. Trier anvendte, nævne, at jeg rigtignok samtidig stillede visse Betingelser. Naar jeg understreger, at det var en mildt bebrejdende Form, ligger heri en Erkendelse af, at jeg forstod, at der bag det ærede Medlem Hr. Triers Ord laa, at de Vanskeligheder, han som fittig, paa-passelig Formand i Udvalget har set taarne sig op, efterhaanden som vi gennemarbejdede denne Tanke, i Virkeligheden for ham er mindst lige saa store, som de er for os. Hvis det ærede Medlem Hr. Trier fulgte sit inderste Hjerte, deltog han ganske sikkert i vor Indstilling, men nu vil han af andre Grunde gaa den anden Vej, og det er en Sag, der maa blive hans. Jeg tror imidlertid ikke, at vi reelt ser saa forskelligt paa de praktiske Vanskeligheder, der rejser sig.

Hvad var det da, jeg ved Lovforslagets første Behandling nævnte som Betingelse fra vor Side for ikke blot at blive ved den udtømmende og velvillige Behandling, men ogsaa at gaa videre med dette Lovforslags Udførelse i Praksis? Det var følgende, som jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal citere af min egen Ordførertale. Jeg nævnte de store Vanskeligheder, der vilde blive, og fremhævede, at vor Stilling til selve Lovforslagets videre Skæbne vil være ganske afhængig af det Indtryk, vi faar i Udvalget af, hvorledes disse Vanskeligheder vil kunne afbødes i Praksis. Samtidig fremhævede vi fra vor Side — og det gjorde vi med Styrke —, at Lovforslaget, uklart som det var i alle eller i mange Henseender — ogsaa uklart, som vi senere har set det, med Hensyn til den Basis, hvorpaa det er bygget op —, med Hensyn til Bestemmelserne om Anvendelsen af Arbejdsløshedsfondens Midler brøgede de Principper, som er nedlagt i Loven desangaaende, og vi fremhævede, at disse Principper maatte overholdes i Loven. Hvis man ikke kunde komme til Enighed om det, fremsatte vi

fra vor Side — det blev ogsaa fremhævet — det Forslag, at man maaske nøjedes med Statens Bidrag, hvorved man kom ud over den Vanskelighed, der ellers vilde opstaa, ved at man krænkede og forfuskede Principperne og Linierne i Loven om Arbejdsløshed og Arbejdsanvisning. Jeg vil straks sige, at dette sidste: at nøjes med Statens Bidrag, er stødt paa bestemt Modstand fra radikal Side, og vi har ikke kunnet komme videre ad den Vej. Men ogsaa de andre Veje har ført ind i tilstrækkelig store Vanskeligheder.

Naar vi altsaa fra vor Side har erklæret os villige til at gaa ind i en positiv Forhandling og ingenlunde har ønsket at følge Partiet Venstre i dets Afvisning paa Forhaand, som jo synes at gælde snart sagt alle mulige Foranstaltninger og Forslag i den Henseende, var det netop for at se, om de praktiske Vanskeligheder, der jo er blevet understreget af det ærede Medlem Hr. Trier saa stærkt som af nogen, kunde bortryddes. Hvis det er Meningens med Parlamentarismen, at man faar et Lovforslag udleveret den ene Dag, om hvilket man fra alle Partiers Side erkender, at det er fuldt af Vanskeligheder, og faar det til Behandling den følgende Dag — og jeg vil indskyde, at mellem disse to Tidspunkter ligger meget andet Arbejde i Rigsdagen, der er ingenlunde reserveret 24 Timer alene til dette Forslag —, og man saa skal kunne overse det hele og gennem en saakaldt velvillig Udtalelse binde sig til paa Forhaand at løse alle de Vanskeligheder, hvis Løsning man opstiller som Forudsætning for at gaa med til Lovforslaget, saa tror jeg, at Parlamentarismen vil staa som et endnu mere hult Skuespil, end den maaske allerede gør. Hvis det ikke skal være Meningens at naa til reelle Erkendelser gennem Arbejdet i Udvalgene, har Udvalgsarbejdet overhovedet ingen Værdi, og saa er man paa Forhaand bundet af det første Indtryk af et Lovforslag om ofte meget vanskelige og uoverskuelige Forhold, hvad der fra alle Sider er erkendt at være Tilfældet med dette Lovforslag. Jeg tror ikke, at alt for stærk Fremhæven af, at man, hvis man kommer til et modsat Resultat, svigter eller begaar Forræderi, eller disse stærke Udtryk, vi har set i Pressen i de senere Dage, paa nogen Maade vil fremme det saglige Arbejde i en Rigsdag efter parlamentarisk Mønster.

Jeg fremhæver altsaa endnu en Gang de Forudsætninger, under hvilke vi gik ind i Arbejdet; og naar jeg skal besvare det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Trier rejste om, hvad der da er sket, vil det for-